

Arrest

nr. 125 202 van 4 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die *loco* advocaat L. CRUTZEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 december 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond. Dit is de bestreden beslissing.

“Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 13/12/2013 (zie gesloten omslag in bijlage)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit

2) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)..."

Op 2 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"Aangezien er nog eens verduidelijkt moet worden dat er in casu een ongegrondheidsbeslissing is genomen door verwerende partij op 16/12/2013 betreffende de vordering van machtiging tot verblijf die verzoekster inleidden op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet; Dat deze beslissing ter kennis is gebracht van verzoeksters op 14/01/2014; Dat de motivatie van deze beslissing hierboven uitdrukkelijk vermeld staat. Dat deze motivatie fel te bekritisieren is aangezien de gezondheidszorgen die Bogdan K wel degelijk nodig heeft zeker niet toegankelijk zijn in het land van herkomst? Dat het volstaat om enkele bronnen te analyseren om daarvan overtuigd te zijn; Aangezien het, gelet op deze documenten, duidelijk is dat Mevrouw CS aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit en ook een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien er geen beschikbare en toegankelijke behandeling bestaat in haar land van herkomst; Dat het medisch attest verklaart dat er geen verzorging nodig is; dat dit volledig tegenstrijdig is met al de andere medische documenten; Dat het kind Bogdan K op dit moment wel degelijk medicatie moet innemen...; Aangezien verduidelijkt moet worden dat Bogdan aan concentratiestoornissen en aan gedragsproblemen lijdt, die hem epilepsie aanvallen kunnen bezorgen; Dat deze aandoening inderdaad is aangetoond door attesten van verschillende specialisten; Dat er voor zulke problemen wel degelijk een verzorging nodig is om een vererging te voorkomen; Dat dus duidelijk blijkt uit de attesten dat Bogdan levenslang een behandeling zal moeten volgen en dat hij ook gevolgd zal moeten worden door een ervaren specialist; dat er anders psychologische en neurologische problemen kunnen opduiken; Dat de gezondheid van Bogdan dus wel degelijk bedreigd is; Dat men zich dan ook de vraag moet stellen of er een beschikbare, aangepaste en toegankelijke behandeling bestaat in het land van herkomst; Dat om deze vraag te beantwoorden, verzoeksters een internetbron wenst te vermelden; Dat dit artikel grondig geanalyseerd moet worden (laatste stuk van het dossier van verzoeksters); Dat dit stuk een artikel gepubliceerd op de website "www.jolpress.com" vermeldt; Dat dit artikel aantoont dat de mogelijkheden tot behandeling van de ziekte waaraan verzoekster lijdt zeer ontoereikend zijn in RUSLAND; Dat dit artikel duidelijk aantoont dat "Alors que le fossé social se creuse en Russie entre les plus riches et les plus pauvres, l'accès aux soins est devenu le principal problème d'une majeure partie de la population. Aux cliniques somptueuses réservées aux élites s'opposent les hôpitaux publics bondés ou les salles de soins tenues par les organismes de charité. Comment la population parvient-elle à se soigner dans ce pays aux inégalités croissantes?" Dat dit artikel ook verduidelijkt dat, wat betreft de kosten verbonden aan de behandeling van de ziekte, de medische verzorging niet gemakkelijk te verkrijgen zijn; Dat dit artikel ook het feit benadrukt dat er momenteel groeiende tekorten bestaan aan verzorgend personeel; Dat dit artikel aantoont dat een aangepaste behandeling momenteel een utopie is in Rusland en dat de mogelijkheden tot behandeling (onaangepast) financieel moeilijk zijn, om niet te zeggen onmogelijk, om te dragen voor eenieder in RUSLAND en dat de zorgverstrekking momenteel zeker niet op punt staat; Dat een aangepaste medische behandeling een noodzakelijkheid is voor Bogdan, dat adequate behandeling niet verstrekt kan worden in RUSLAND in die mate dat het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling duidelijk het geval is in casu; Dat als verzoeksters naar hun land van herkomst gestuurd worden, er een grote kans bestaat dat ze niet continu over de nodige behandeling zullen kunnen beschikken; Dat dit voor Bogdan psychologische en neurologische problemen zal veroorzaken;

Dat er dus duidelijk geen geschikte en toegankelijke behandeling bestaat voor Bogdan in zijn land van herkomst en dat de aandoening waaraan hij lijdt een reëel risico inhoudt en een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling; Dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens duidelijk geschonden zou worden in het geval van een terugkeer naar het land van herkomst; Dat de motivatie van de bestreden beslissing duidelijk onderuit wordt gehaald door die informatie; Dat op basis van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, gezien de ernstige aandoening waaraan Bogdan K lijdt, er sprake is van een reëel risico voor de fysieke integriteit van verzoekster en dat er ook een reëel risico is op een onmenselijke en vernederende behandeling in het geval van terugkeer naar zijn land van herkomst; Dat de Raad van State in het kader van deze problematiek al gesteld heeft dat: (...). Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook besloten heeft dat: (...). Dat de aandoening van verzoeksters een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling; Dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens duidelijk geschonden zou zijn in het geval van een terugkeer naar het land van herkomst."

2.2. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing fel te bekritisieren is, omdat de gezondheidszorgen die haar kind zou nodig hebben in het land van herkomst niet toegankelijk zijn. De verzoekende partij merkt dienaangaande op dat haar kind wel degelijk medicatie moet innemen en dat het advies van de ambtenaar-geneesheer strijdig is met de andere medische documenten. De verzoekende partij brengt een artikel bij waaruit zou blijken dat de mogelijkheden tot behandeling in Rusland ontoereikend zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft; kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Uit het administratief dossier blijkt dat het medisch dossier van de verzoekende partij door de ambtenaar-geneesheer aan een onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoeningen niet voldoen aan de vereisten van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij medische attesten heeft voorgelegd, waaruit de verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard. Dit zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies moet worden verstrekt.

De ambtenaar-geneesheer heeft in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM een specifieke controletaak die volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

De Raad wijst er op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gebeurt door een ambtenaar-geneesheer. In de mate dat verzoekster het niet eens is met het oordeel van de

arts-adviseur en meent dat de aandoening wel ernstig is, vraagt zij om een nieuwe beoordeling van de medische gegevens. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt.

Dienaangaande dient de Raad op te merken dat noch de formele motiveringsplicht, noch artikel 9ter van de vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer verplicht om in zijn advies een uitleg te verstrekken waarom hij afwijkt van de medische documenten. De ambtenaar-geneesheer heeft enkel de in artikel 9ter, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet vermelde verplichting.

De Raad van State besluit in het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010: *"Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten"*. Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door de verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Het advies luidt:

"Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat dit 8-jarig kind, dat nu in het 2e jaar van lagere school zit, enkele gedrags- en concentratiestoornissen vertoont, waarschijnlijk ten gevolge van een perinatale anoxemie.

De medische problematiek is echter zeer licht, er waren geen speciale verwickelingen noch hospitalisaties noch complicaties hier in België.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn.

De vermelde aandoeningen of klachten zijn niet levensbedreigend en deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele peyoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Er wordt geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werd nooit gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst. Er waren geen verdere acute opstoten.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM27 mei 2008, Grote Kamer, 26565/OS, N v. United Kingdom; EHRM2 mei1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in 1, eerste lid van Artikel 91er van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij laat uitschijnen, blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer onmiskenbaar dat rekening werd gehouden met alle medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt tegen een terugkeer naar Rusland, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen. Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De kritiek van de verzoekende partij dat geen onderzoek is gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, vindt geen steun in het administratief dossier. Immers werd uitdrukkelijk geoordeeld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, zelfs indien daar geen behandeling beschikbaar is. Zelfs onbehandeld is er geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt derhalve evenmin aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC